

Mijn buurvrouw is gek

Wat doe je als er 's nachts wordt aangebeld en er een naakte vrouw voor de deur staat die zegt dat ze door haar man uit huis is gezet en je vraagt of ze kan blijven slapen? Gooi je de deur dicht, laat je haar binnen, bel je de politie?

Op 11 november jongstleden organiseerde Mind Us in wijkcentrum Heseveld een multidisciplinaire bijeenkomst van wijkbewoners, cliënten en zorgverleners, met als doel het aantal verwarde mensen terug te dringen. Mind Us staat voor 'Wij doen ook nog mee! Ook al is onze 'mind' kwetsbaar.' Mind Us organiseert meerdere activiteiten om mensen met een psychische kwetsbaarheid beter te laten integreren in de samenleving of het bedrijfsleven, en bestaat uit Boudewijn de Graaf, die de dagelijkse leiding heeft, en Floor Goddijn, die ervaringsdeskundig is op het gebied van de psychiatrie.

Er kwamen zo'n 20 mensen naar de bijeenkomst. Vóór de pauze sprak Floor Goddijn over haar ervaringen in de psychiatrie. Ze vertelde hoe het was om opgesloten te worden in de separeer, of in haar woorden: 'het hokje'. Cliënten die volgens de psychiater een gevaar vormen voor zichzelf en/of hun omgeving worden in een separeer gezet. Het idee is dat ze in een prikkelarme omgeving tot rust kunnen komen. Volgens Floor werkte het echter bij haar averechts; zij draaide extra door. Op de vraag vanuit de zaal of zij een gevaar vormde voor zichzelf of haar omgeving antwoordde ze: 'Ik liep alle kamers ongevraagd binnen. Dat vonden de medepatiënten en het verplegend personeel niet fijn. Tja, of ik dan een gevaar voor mijzelf ben? Nee, meer een overlast voor anderen.'

Een reactie uit het publiek: 'Ik deed vrijwilligerswerk op een psychiatrische afdeling, ik zag daar dingen dat vond ik zo erg. Personen vastgebonden op bed met luiers. Alleen maar omdat deze persoon zijn stem verhief en om aandacht vroeg. Mijn ervaring met deze persoon: Ik kon een praatje met hem maken, dus vandaar dat ik het niet aan kon zien hoe hij werd behandeld.' Het doet de verpleegkundigen wel pijn om iemand op te sluiten, vooral omdat er vaak eenvoudigweg geen tijd is om te luisteren naar de patiënt. Een betere oplossing zou zijn om meer personeel aan te nemen, zodat één op één contact vaker mogelijk is. Ervaringsdeskundigheid is ook heel belangrijk.

Floors verhaal maakte grote indruk. Want wat moest je nu doen als de buurvrouw misschien gek was? Men gaf aan niet zo snel meer te bellen naar hulpverleners, want anders werd die buurvrouw misschien ook wel opgesloten. Maar soms kan men niet anders... Dan is het wel fijn dat mensen die de hulpverleners hebben ingeschakeld contact blijven houden met de cliënt. En cliënten kunnen een crisisplan maken, waarin ze beschrijven wat ze wel en niet willen dat er gebeurt als het mis gaat.

Na de pauze legde Floor zes casussen voor. Iedereen koos de casus die hij of zij interessant vond en zo ontstonden er vier tafelgroepjes. De casussen die werden besproken waren: Wat doe je als er 's nachts wordt aangebeld door een naakte vrouw die beweert uit haar huis te zijn gezet en bij je wil slapen; wat doe je als er voor de deur een verwarde en verwaarloosde man staat die zegt de weg kwijt te zijn en een bekertje water te wil-

len; wat doe je als een goede vriendin die in scheiding ligt 's ochtends voor de deur staat, van jou mee mag ontbijten en dan laat zien dat ze twee flinke stapels van briefjes van 50 bij zich heeft én je weet dat ze manisch kan zijn; wat doe je als je voor een spoorwegovergang staat en iemand tussen de rails ziet lopen. Eén van de deelnemers had dit laatste zelf meegemaakt. 'Ik deed niks, het leek of in een film zat. Daarna heb ik spontaan overgegeven en ben naar mijn auto gelopen. Schaamte... waarom deed ik niks. Ik had niet het gevoel dat ze het ook echt ging doen!'

Er werd gesproken over eventuele oplossingen, maar ook over de vragen die de casussen oproepen. Zoals bij de casus over de naakte vrouw: een oplossing was om een duster of deken uit het raam te gooien, 112 te bellen en te wachten op een ambulance, maar men vroeg zich ook af waar ze woonde, waar haar man was en of ze haar niet iets te drinken moesten aanbieden. Zo ontstond er over elke casus een levendige discussie.

Iedereen hield een positief gevoel over aan de avond. Iedere aanwezige vond het belangrijk om mensen met een psychische beperking het gevoel te geven dat ze erbij horen. Of, zoals Floor zei: 'Maak gewoon een praatje over het weer, hobby's of het huis.' Contact is belangrijk voor iedereen, of je nu een beperking hebt of niet. Floor: 'Ik heb kaartjes laten maken om contact te maken met je buurvrouw die misschien gek is. Maar natuurlijk kun het ook gebruiken om gewoon een praatje, een opening te krijgen met de burens die je niet kent.'

Tekst: Niel van Daal